

Exordium

Hvilken dag er den gladeste dagen i året? Det er ikke sikkert noen har fått det spørsmålet, men jeg tenkte på det at skulle én dag være gladere enn alle andre dager, så ville kanskje mange si julaften, men jeg for min del ville si påskedagen.

En ting er påskepynten i hvert hjem, og koselige påskeskikker som påskemorgenfrokost med egg som er tegnet på. Påskesol i ansiktet, og eventuelt skiturer på dårlig skiføre for dem som er på fjellet. Alt dette hører med og gir stemning og glede, men hva hadde påske vært hvis ikke Jesus stod opp av sin grav?

Tenk å ha vært til stede den dagen da livet vant og døden døde. Jesu oppstandelse snudde natt til dag. Og jeg tenker; det vi opplever når vi kjenner påskesola stråle i ansiktet og kroppen få varme av Guds skapte elementer utenfor oss selv, det må være som en svak fønvind å regne mot den storm av glede som strømte på da de første vennene til Jesus forstod at Jesus lever. Deres glede er i dag vår glede. Deres Frelser er i dag vår Frelser.

La oss reise oss og syng: «Han er oppstanden, store bud.»

Høytidsvers: 177 Han er oppstanden, store bud

Han er oppstanden, store bud!
Min Gud er en forsonet Gud,
min himmel er nå åpen!
Min Jesu seierrike død
fordømmelsenes piler brøt
og knuste mørkets våpen!
Å røst, min trøst!
Ved hans seier, som jeg eier, helved bever.
Han var død, men se, han lever!

Prekentekest: Luk 24,1-9

Ved daggry den første dagen i uken kom kvinnene til graven og hadde med seg de velluktende oljene som de hadde laget i stand. Da så de at steinen var rullet fra graven. Og de gikk inn, men fant ikke Herren Jesu kropp. De visste ikke hva de skulle tro, men med ett sto det to menn hos dem i skinnende klær. Kvinnene ble forferdet og bøyde seg med ansiktet mot jorden. Men de to sa til dem: «Hvorfor leter dere etter den levende blant de døde? Han er ikke her, han er stått opp. Husk hva han sa til dere mens han ennå var i Galilea: 'Menneskesønnen skal overgis i syndige menneskers hender og korsfestes, og den tredje dagen skal han stå opp.'» Da husket de hans ord. Og de vendte tilbake fra graven og fortalte alt dette til de elleve og til alle de andre.

Slik lyder det hellige evangelium.

Det begynte å lysne

«Ved daggry den første dagen i uken kom kvinnene til graven.» Slik begynner påskedagsberetningen hos Lukas. Det var nok med tunge skritt de gikk denne første påskedag. Hva venter man å finne på en kirkegård? Graver, store steiner, gravstøtter, massive tunge ting av steindødt materiale, påminnelser om at livet definitivt er over for dem som har sitt minnesmerke blant døde. Slik var nok også sinnsstemningen denne morgenen; tung og dødstrett. Det hadde vært en redselsfull påske, den verste noen sinne.

Kvinnene var på vei mot en lukket grav. Pilatus hadde latt steinen sikre med segl og vaktmannskap for å hindre at noen skulle stjele den døde Jesus. Pilatus av alle, hadde fått vite et rykte om at Jesus skulle stå opp av sin grav. Nå ville han forhindre at noen stjal liket for siden å hevde at Jesus hadde stått opp fra de døde. Så langt lå alt til rette for at denne søndagen var én i rekken av dager med ro og orden i denne utkanten av Romerriket.

Gud ville det annerledes. Kvinnen kom til en tom grav. Jesus var allerede oppstått. Gud hadde latt steinen bli veltet. Vi som lever i dag og mennesker til alle tider, trengte at det var noen som så og møtte. Kvinnene skulle se at graven var tom. De skulle se med egne øyne og fortelle hva de så.

Jeg tror ikke det var noen umiddelbar påskemorgen slukker sorgen, men det begynte å lysne av dag. To menn i skinnende klær, og et spørsmål: «Hvorfor leter dere etter den levende blant de døde? Han er ikke her, han er stått opp. Husk hva han sa til dere mens han ennå var i Galilea: 'Menneskesønnen skal overgis i syndige menneskers hender og korsfestes, og den tredje dagen skal han stå opp.'» Da husket de hans ord. Og de vendte tilbake fra graven og fortalte alt dette til de elleve og til alle de andre.

Det lysnet av dag. Visst hadde Jesus sagt det på forhånd. Kvinnene hadde søkt Jesus på feil adresse. Han var ikke lenger blant døde. Han var ikke lenger én fra fortida. Fra nå av hørte han framtida og håpet til. Jeg tror evangeliet ble båret på raske føtter denne påskedagsmorgenen.

Påskens budskap

«Bøtt er brøden, død er døden, død er døden som syndens sold!» synger vi i vår påskesalme. Påskemorgen bar bud om at noe nytt hadde skjedd, noe nytt i forholdet mellom Gud og menneske.

Det som skilte mennesker og Gud ville Gud ta bort, synden måtte sones. Gud krevde soning. Noen måtte rammes av Guds vrede over menneskehetens synd. Men hvem skulle gjøre det? Alle mennesker var jo allerede skyldige og syndere, og den som skulle og kunne gjøre det måtte være rettferdig og altså uskyldig.

Det fantes bare én rettferdig, én som kunne sone stedfortredende. Det står skrevet: «Han som ikke visste av synd har han gjort til synd for oss, for at vi i ham skulle få Guds rettferdighet.» 2Kor 5,21. Den hellige og rettferdige Gud måtte selv sone for våre synder. Hans død på korset var stedfortredende for oss. Dette er fjernt fra det vi opplever i vår hverdag, derfor krevende å få med

seg og vanskelig å forstå. Men det handler om at noen tar på seg en skyld for noe en ikke selv har gjort og tar straffen slik at den andre går fri. Guds Sønn gjorde det for oss.

Det sanne evangelium

Hele vår tro står og faller med dette; er det sant at Jesus stod opp av graven? For er det sant, da gjelder alt dette vi nå har hørt. Og heldigvis, Gud sørget for vitner. Kvinnene ved graven fikk snart møte den oppstandne. Disiplene fikk møte ham. Paulus skriver i sitt første brev til menigheten i Korint: «Deretter viste han seg for mer enn fem hundre brødre på en gang. Av dem lever de fleste.» 1Kor 15,6. Med andre ord, ta kontakt, spør dem som har møtt den oppstandne Jesus, hør deres vitnesbyrd! Dette var trolig skrevet mindre enn 20 år etter påskens dramatiske hendelser. For en unik mulighet de hadde i de første kristne menighetene. De kunne snakke med øyenvitner direkte. Visst var det sant!

Konsekvensene av oppstandelsen er enorme! Skal tro om det fullt og helt har gått opp for oss? Når vi går blant steinstøtter og minnesmerker og ser til våre kjæres graver. Da ser vi bare jord og muld og stein, død og ikke liv. Men Jesus stod opp av sin grav for aldri mer å dø. Han er den første grøden, den første delen av avlingen som spirer om våren. Paulus bevitner: «Nå er Kristus stått opp fra de døde, som førstegrøden av dem som er sovnet inn.» 1Kor 15,20. Det betyr at som Jesus stod opp legemlig, vil alle som siden døpes til samfunn med ham, og som lever og dør i troen på sin Frelser, en dag stå legemlig opp av sin grav.

Vi kjenner alle på begrensninger her. Kroppen forfaller med årene, vi er underlagt naturens krefter og lovmessigheter. Oppstandelsen sprenger begrensningene. Gud som skaper med sitt ord skal en gang kalle oss tilbake til liv som aldri mer dør. Vi bærer dette nyskapte livet i oss i dag, la oss gi det livsrom og næring! La oss bære påskens glade budskap ut av kirken i dag. Et vitnesbyrd om Jesus, et ord om ham som gir oss ny kraft og liv med mening. Jesus lever!

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.